

Sygn. akt V KK 472/18

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),
po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2018 r.,
sprawy **M. N.**
skazanego z art. 177 § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 21 czerwca 2018r., sygn. akt II Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 20 marca 2018r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z 21 czerwca 2018r., utrzymał w mocy zaskarżony apelacją obrońcy wyrok Sądu Rejonowego w K. z 20 marca 2018 r., skazujący M. N. na karę grzywny za popełnienie czynu zabronionego z art. 177 § 1 k.k.

W kasacji od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego obrońca wskazał na konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia i umorzenia postępowania ze względu na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. to jest brak skargi uprawnionego oskarżyciela.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w K. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Skargę od prawomocnego orzeczenia Sądu odwoławczego sporządził obrońca, pomimo że M. N. został skazany na karę grzywny. Jako podstawę nadzwyczajnego środka zaskarżenia autor wskazał zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela, co wysnuł z faktu, że Sąd Rejonowy rozszerzył czyn zarzucony skazanemu o ustalenie spowodowania obrażeń powyżej 7 dni także u J. G., podczas gdy akt oskarżenia obejmował wyłącznie spowodowanie obrażeń z art. 157 § 1 k.k. u M. S.. Skarżący wywiódł, że Sądy orzekły w przedmiocie przestępstwa, którego osądzenia nie żądał oskarżyciel publiczny, i w związku z tym ich procedowanie było nieuprawnione.

Z zaprezentowaną argumentacją obrońcy nie sposób było się zgodzić. Należało zwrócić uwagę skarżącemu, że różnice pomiędzy treścią aktu oskarżenia a sentencją wyroku Sądu Rejonowego wynikały z zaawansowania postępowania prowadzonego w sprawie, które umożliwiało Sądowi pełniejsze wyrażenie czynności sprawczej. Sąd *meriti*, zebrawszy pełen materiał dowodowy i po dokonaniu jego oceny, miał prawo do zmiany opisu zarzutu przedstawionego skazanemu M. N. w ramach aktu oskarżenia. Wszakże dopiero na etapie postępowania jurysdykcyjnego wpłynęło pismo pełnomocnika J. G. z wnioskiem o uznanie tej osoby za pokrzywdzoną czynem zarzucanym M. N. przez prokuratora. Z tymże dokumentem nie miał do czynienia oskarżyciel publiczny, prowadząc postępowanie przygotowawcze i kierując do Sądu akt oskarżenia. Jednocześnie w sprawie zachowane zostały niezbite kryteria świadczące o tym, że pomimo zmodyfikowania w pewnym zakresie ustaleń faktycznych, Sąd *a quo* orzekał co do tego samego zachowania oskarżonego, które stanowiło przedmiot oskarżenia.

Trzeba podkreślić, że podstawowe elementy określające fakt główny uzasadniający oskarżenie pozostawały tożsame. Analiza strony podmiotowej i przedmiotowej pozwalała przyjąć, że między zachowaniem zarzucanym M. N. w akcie oskarżenia a zachowaniem przypisanym w postępowaniu sądowym

zachodził ścisły związek przyczynowo – skutkowy. Sumując: w niniejszej sprawie nie wykroczone po za granice oskarżenia i siłą rzeczy nie wchodziło w rachubę ustalenie o wystąpieniu bezwzględnego uchybienia w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w dyspozytywnej części postanowienia. W kwestii obciążenia skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.